

ОСВЕЩАВАНЕ НА ПАНАГЮРСКОТО ЗНАМЕ

Рано сутринта църковнитѣ камбани забиха радостно и тържествено. Скоро градскиятъ площадъ се изпълни съ мъже, жени и деца, всички съ хубава празнична премѣна. Нѣколко възстанници донесоха маса. Около нея се наредиха повече отъ 10 свещеници въ черковно облѣкло. Тѣ заедно съ много селяни бѣха дошли отъ близкитѣ села. Начело стоеше попъ Грую съ препасана презъ кръста сабя. Срещу него бѣ войводата Бенковски съ бунтовническа форма и съ гола сабя въ ржка. Отъ едната му страна стоеше байряктартъ, а отъ другата — учителката Райна попъ Георгева. Тя бѣ извезала на кадифе съ сърма и коприна възстанническото знаме.

Когато го донесоха, всички снеха шапки и извикаха гръмогласно: „Да живѣй!“ Започна църковната служба. Попъ Грую не четѣше, а произнасяше закани и проклетия противъ турцитѣ и призоваваше народа и божата помощъ на борба съ тѣхъ. Всички се кръстѣха и повтаряха — аминъ. Следъ черковната служба войводата Бенковски произнесе огнено слово. Той пожела шествието да мине заедно съ знамето по главната улица на града. Множеството посрѣщна думитѣ му съ силно и сърдечно: „Да живѣй!“

Бързо се събраха около 500 конници. Яздѣха ги въоръжени възстанници. Доведоха единъ хубавъ и черенъ като смола конь. На него се метна учителката и издигна високо осветеното знаме. Понесе се весело и гръмко възклицание: — „Да живѣе младата байряктарка!“

Най-напредъ потеглиха десетина конници. Следъ тѣхъ вървѣше духовенството. Попъ Грую държеше въ едната си ржка кръста, а въ другата — гола сабя и неспирно кършеше буйния си конь. Следваше байряктарката, заобиколена отъ коьници съ извадени ножове. После идваха въ редъ множеството възстанници. Бенковски вървѣше отстрани, възседналъ на охраненъ конь, който извиваше шия и се изправяше на заднитѣ си крака. Заедно съ войводата бѣха на коне и всички отъ щаба му. Тържественото шествие продължи цѣли два часа. Попъ Грую пожела, то да мине и покрай конака, отъ който преди два дни треперѣха всички българи. Тамъ сега бѣха събрани и затворени малкото турци отъ града и отъ околнитѣ села.

Шествието зави къмъ конака. Мнозина още се надпреварваха да бждатъ по-близо до младата байряктарка или до Бенковски. Млади булки и моми се трупаха отъ дветѣ страни на улицата и кичеха възстанницитѣ и конетѣ имъ. Други хвърляха цвѣтя върху войводата и върху байряктарката.

Малки деца тичаха радостни настрани и предъ навалицата и разкъсваха захвърленитѣ фесове. Стари баби стояха съ запалени свѣщи край портитѣ и струваха поклони предъ войводата, когато